

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

22 septembrie 2015*

„Politica externă și de securitate comună — Măsuri restrictive luate împotriva Iranului în scopul împiedicării proliferării nucleare — Înghețarea fondurilor — Eroare de apreciere — Obligația de motivare — Dreptul la apărare — Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă — Proportionalitate”

În cauza T-161/13,

First Islamic Investment Bank Ltd, cu sediul în Labuan (Malaysia), reprezentată de B. Mettetal și de C. Wucher-North, avocați,

reclamantă,

împotriva

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de Á. de Elera-San Miguel Hurtado și de M. Bishop, în calitate de agenți,

pârât,

având ca obiect, pe de o parte, o cerere de anulare în parte a Deciziei 2012/829/PESC a Consiliului din 21 decembrie 2012 de modificare a Deciziei 2010/413/PESC a Consiliului privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 356, p. 71) și a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 1264/2012 al Consiliului din 21 decembrie 2012 privind punerea în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 267/2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 356, p. 55) și, pe de altă parte, o cerere de anulare a deciziei Consiliului de a menține măsurile restrictive care o vizează pe reclamantă,

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din domnul H. Kanninen, președinte, doamna I. Pelikánová (raportor) și domnul E. Buttigieg, judecători,

grefier: domnul L. Grzegorzcyk, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 10 decembrie 2014,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

Istoricul litigiului

- 1 Reclamanta, First Islamic Investment Bank Ltd, este o bancă malaysiană.
- 2 Prezenta cauză se înscrie în cadrul regimului de măsuri restrictive instituit pentru a face presiuni asupra Republicii Islamice Iran în scopul ca aceasta să înceteze activitățile nucleare care prezintă un risc de proliferare și dezvoltarea vectorilor de transport de arme nucleare (denumite în continuare „proliferarea nucleară”).
- 3 Numele reclamantei a fost înscris pe lista entităților implicate în proliferarea nucleară iraniană din anexa II la Decizia 2010/413/PESC a Consiliului din 26 iulie 2010 privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Poziției comune 2007/140/PESC (JO L 195, p. 39) prin Decizia 2012/829/PESC a Consiliului din 21 decembrie 2012 de modificare a Deciziei 2010/413 (JO L 356, p. 71).
- 4 În consecință, numele reclamantei a fost înscris pe lista din anexa IX la Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 961/2010 (JO L 88, p. 1, rectificare în JO 2014, L 93, p. 85) prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1264/2012 al Consiliului din 21 decembrie 2012 privind punerea în aplicare a Regulamentului nr. 267/2012 (JO L 356, p. 55).
- 5 Înscrierea numelui reclamantei pe lista din anexa II la Decizia 2010/413 și pe cea din anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012 a avut drept consecință înghețarea fondurilor și a resurselor sale economice.
- 6 În ceea ce privește reclamanta, Decizia 2012/829 și Regulamentul nr. 1264/2012 sunt motivate după cum urmează:

„Banca de investiții First Islamic (FIIB) oferă asistență anumitor entități desemnate în a încălca dispozițiile regulamentului UE privind Iranul și sprijin financiar guvernului Iranului. FIIB face parte din grupul Sorinet, deținut și exploatat de Babak Zanjani. Este utilizată pentru a dirija plățile legate de afaceri cu petrol iranian.”
- 7 La 22 decembrie 2012, Consiliul Uniunii Europene a publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* un aviz în atenția persoanelor și entităților cărora li se aplicau măsurile restrictive prevăzute în Decizia 2012/829 și în Regulamentul de punere în aplicare nr. 1264/2012 (JO C 398, p. 8).
- 8 Prin scrisoarea din 3 ianuarie 2013, Consiliul a informat reclamanta despre înscrierea numelui său pe lista din anexa II la Decizia 2010/413 și pe cea din anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012.
- 9 Prin scrisoarea din 25 ianuarie 2013, reclamanta a contestat temeinicia înscrierii numelui său și a solicitat Consiliului să efectueze o reexaminare. Ea și-a reiterat cererea prin scrisoarea din 25 februarie 2013, în care a solicitat de asemenea să aibă acces la informațiile și la probele care susțin respectiva înscriere.
- 10 Prin scrisoarea din 14 martie 2014, Consiliul a răspuns la cererea de reexaminare formulată de reclamantă. Consiliul a precizat cu această ocazie că motivele înscrierii numelui reclamantei pe lista din anexa II la Decizia 2010/413 și pe cea din anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012 erau corecte și că respectiva înscriere trebuia, în consecință, să fie menținută.

- 11 La 15 martie 2014, Consiliul a publicat un aviz în atenția persoanelor și a entităților care fac obiectul măsurilor restrictive prevăzute de Decizia 2010/413 și de Regulamentul nr. 267/2012 (JO C 77, p. 1). În conformitate cu acest aviz, respectivele măsuri, inclusiv cele care o vizează pe reclamantă, trebuiau aplicate în continuare.

Procedura și concluziile părților

- 12 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 14 martie 2013, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 13 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera întâi, căreia, în consecință, la 23 septembrie 2013, i-a fost atribuită prezenta cauză.
- 14 La 25 mai 2014, reclamanta și-a adaptat concluziile, solicitând anularea deciziei Consiliului de a menține măsurile restrictive care o vizau (denumită în continuare „decizia de menținere”), inclusă în avizul din 15 martie 2014.
- 15 În cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991, părților li s-a solicitat, prin scrisoarea din 23 octombrie 2014, să răspundă în scris la anumite întrebări și să prezinte anumite înscrisuri. Consiliul și reclamanta au depus răspunsurile lor la 12 noiembrie 2014.
- 16 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 10 decembrie 2014. În ședință, reclamanta a fost invitată să comunice Tribunalului o copie a scrisorii Consiliului din 14 martie 2014 în vederea depunerii acesteia la dosar. Consiliul a arătat că nu avea observații cu privire la scrisoarea în discuție.
- 17 Reclamanta s-a conformat solicitării Tribunalului formulate în ședință în termenul acordat în acest scop.
- 18 La 22 decembrie 2014, președintele Camerei întâi a Tribunalului a închis procedura orală.
- 19 Reclamanta solicită Tribunalului:
- anularea punctului I din anexa la Decizia 2012/829, în ceea ce o privește;
 - anularea punctului I din anexa la Regulamentul de punere în aplicare nr. 1264/2012, în ceea ce o privește;
 - anularea deciziei de menținere;
 - obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.
- 20 Consiliul solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la admisibilitate

- 21 Consiliul susține că acțiunea este inadmisibilă întrucât a fost introdusă după expirarea termenului. Astfel, potrivit acestuia, rezultă din Hotărârea din 23 aprilie 2013, Gbagbo și alții/Consiliul (C-478/11 P-C-482/11 P, Rep., EU:C:2013:258), că termenul de introducere a acțiunii împotriva actelor care prevăd măsuri restrictive individuale, prevăzut la articolul 263 TFUE, începe să curgă de la publicarea unui aviz în Jurnalul Oficial, care echivalează cu comunicarea actelor în discuție persoanelor și entităților vizate. În speță, întrucât avizul privind înscrierea numelui reclamantei pe listele respective a fost publicat în Jurnalul Oficial la 22 decembrie 2012, termenul de două luni prevăzut la articolul 263 TFUE, prelungit pentru considerente de distanță, în mod invariabil, cu zece zile, după cum prevede articolul 102 alineatul (2) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, a expirat la 4 martie 2013, și anume cu 10 zile înainte de introducerea acțiunii, care a intervenit la 14 martie 2013.
- 22 Reclamanta răspunde în special că soluția la care s-a ajuns în Hotărârea Gbagbo și alții/Consiliul, punctul 21 de mai sus (EU:C:2013:258), nu este aplicabilă dat fiind că, în speță, publicarea unui aviz în Jurnalul Oficial a fost urmată de o notificare individuală, în atenția sa, a actelor atacate.
- 23 Conform articolului 263 al șaselea paragraf TFUE, o acțiune în anulare trebuie formulată în termen de două luni, după caz, de la publicarea actului, de la notificarea acestuia reclamantului sau, în lipsă, de la data la care reclamantul a luat cunoștință de actul respectiv.
- 24 Potrivit articolului 102 alineatul (2) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, termenul de introducere a acțiunii este prelungit pentru considerente de distanță, în mod invariabil, cu zece zile.
- 25 În ceea ce privește actele prin care au fost adoptate sau menținute măsuri restrictive care vizează o persoană sau o entitate, termenul de introducere a unei acțiuni în anulare începe să curgă de la data comunicării care trebuie să îi fie făcută persoanei sau entității respective (a se vedea în acest sens Hotărârea Gbagbo și alții/Consiliul, punctul 21 de mai sus, EU:C:2013:258, punctele 55 și 59).
- 26 Potrivit articolului 24 alineatul (3) din Decizia 2010/413 și articolului 46 alineatul (3) din Regulamentul nr. 267/2012, dacă dispune de adresa persoanei sau a entității vizate, Consiliul îi comunică actele în cauză direct.
- 27 În speță, adresa reclamantei trebuie să fi fost cunoscută de Consiliu, dat fiind că aceasta a fost menționată în Decizia 2012/829 și în Regulamentul de punere în aplicare nr. 1264/2012.
- 28 În consecință, termenul de introducere a acțiunii împotriva acestor două ultime acte începe să curgă de la data comunicării individuale reclamantei, cu alte cuvinte, începând de la data la care scrisoarea Consiliului din 3 ianuarie 2013 i-a fost remisă.
- 29 În această privință, cu titlu introductiv, este necesar să se arate că, în măsura în care invocă tardivitatea cererii introductive, Consiliul are obligația de a dovedi data la care scrisoarea din 3 ianuarie 2013 a fost comunicată reclamantei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iunie 1980, Belfiore/Comisia, 108/79, Rec, EU:C:1980:146, punctul 7).
- 30 Pentru a stabili data comunicării în discuție, Consiliul a prezentat elemente din care rezultă că a trimis scrisoarea din 3 ianuarie 2013 la trei adrese ale reclamantei, inclusiv cea menționată în cererea introductivă. Acesta a prezentat și confirmarea de primire a uneia dintre cele trei scrisori, care poartă

data de 4 ianuarie 2013. Consiliul presupune în aceste împrejurări că, chiar dacă confirmările de primire la celelalte două scrisori nu i-au fost returnate, acestea din urmă au fost remise destinatarului „la aceeași dată sau la o dată foarte apropiată”.

- 31 Reclamanta pretinde că scrisoarea din 3 ianuarie 2013 i-a fost transmisă prin poștă, fără confirmare, și că, în consecință, nu a putut să stabilească data precisă a comunicării acesteia.
- 32 Trebuie să se observe că, deși confirmarea de primire prezentată de Consiliu menționează data de 4 ianuarie 2013, ea nu constituie o probă suficientă că respectiva dată este data comunicării efective către reclamantă a scrisorii din 3 ianuarie 2013.
- 33 Astfel, pe de o parte, ținând seama de disponerea diferitor câmpuri ale confirmării de primire, rezultă că data menționată nu este cea a încercării de remitere a scrisorii destinatarului, ci aceea a depunerii la poștă. Aceasta este situația cu atât mai mult cu cât este foarte puțin probabil ca o scrisoare datată 3 ianuarie 2013 la Bruxelles (Belgia) să poată fi remisă poștei belgiene, expediată în Malaysia și predată la destinație de poșta malaysiană într-o zi.
- 34 Pe de altă parte, în orice caz, confirmarea de primire prezentată de Consiliu se referă la o adresă care nu este cea menționată de reclamantă în cererea introductivă și constată o încercare de remitere infructuoasă, întrucât poșta malaysiană a făcut mențiunea că destinatarul era „plecat”.
- 35 În aceste împrejurări, este necesar să se constate că Consiliul nu a reușit să stabilească data la care scrisoarea din 3 ianuarie 2013 fusese comunicată reclamantei.
- 36 Mai mult, trebuie să se remarce că, dacă se admite data de 4 ianuarie 2013, invocată de Consiliu, ca fiind punctul de plecare al termenului de introducere a acțiunii, acesta din urmă ar expira la 14 martie 2013, ceea ce implică faptul că cererea introductivă, depusă în aceeași zi, a fost, în orice caz, prezentată în termen.
- 37 Prin urmare, este necesar să se respingă cauza de inadmisibilitate invocată de Consiliu.

Cu privire la fond

- 38 În susținerea concluziilor sale, reclamanta invocă trei motive, întemeiate, primul, pe o eroare de apreciere, al doilea, pe încălcarea obligației de motivare, a dreptului său la apărare și a dreptului său la protecție jurisdicțională efectivă și, al treilea, pe încălcarea principiului proporționalității.
- 39 Consiliul contestă temeinicia motivelor reclamatei.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o eroare de apreciere

- 40 Reclamanta susține că Consiliul a săvârșit o eroare de apreciere prin adoptarea măsurilor restrictive care o vizează și contestă temeinicia motivelor reținute în privința sa.
- 41 Consiliul contestă temeinicia argumentelor reclamatei.
- 42 Astfel cum rezultă din jurisprudența Curții, controlul jurisdicțional al unui act care prevede măsuri restrictive care vizează o persoană sau o entitate impune în special ca instanța Uniunii Europene să se asigure că actul în cauză se întemeiază pe o bază factuală suficient de solidă. Aceasta presupune verificarea faptelor invocate în expunerea de motive pe care se bazează actul menționat, astfel încât controlul jurisdicțional să nu se limiteze la aprecierea verosimilității abstracte a motivelor invocate, ci să privească aspectul dacă respectivele motive – sau cel puțin unul dintre ele, considerat suficient în

sine pentru susținerea actului în cauză – sunt întemeiate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 noiembrie 2013, Consiliul/Fulmen și Mahmoudian, C-280/12 P, Rep., EU:C:2013:775, punctele 58, 59 și 64 și jurisprudența citată).

43 În acest scop, instanța Uniunii are sarcina să procedeze la această examinare solicitând, dacă este cazul, autorității competente a Uniunii să prezinte informațiile sau elementele de probă, confidentiale sau neconfidentiale, relevante pentru efectuarea unei asemenea examinări (a se vedea Hotărârea Consiliul/Fulmen și Mahmoudian, punctul 42 de mai sus, EU:C:2013:775, punctul 65 și jurisprudența citată).

44 Astfel, în caz de contestare, autoritatea competentă a Uniunii este cea care are sarcina să demonstreze temeinicia motivelor reținute împotriva persoanei sau a entității vizate, aceasta din urmă neavând obligația să facă dovada negativă a netemeinicii motivelor menționate (a se vedea Hotărârea Consiliul/Fulmen și Mahmoudian, punctul 42 de mai sus, EU:C:2013:775, punctul 66 și jurisprudența citată).

45 Trebuie amintit că următoarele motive au fost reținute de Consiliu cu privire la reclamantă:

„Banca de investiții First Islamic (FIIB) oferă asistență anumitor entități desemnate în a încălca dispozițiile regulamentului UE privind Iranul și sprijin financiar guvernului Iranului. FIIB face parte din grupul Sorinet, deținut și exploatat de Babak Zanjani. Este utilizată pentru a dirija plățile legate de afaceri cu petrol iranian.”

46 În primul rând, reclamanta consideră că Consiliul nu a dovedit că ea a încălcat reglementarea Uniunii sau că a oferit sprijin guvernului Iranului. Reclamanta precizează în acest context că, fiind deținută de societatea tadjică Arzish, ea nu era legată de guvernul Iranului și nu a realizat niciodată operațiuni cu societățile iraniene și nici operațiuni privind pretinsele plăți legate de afaceri cu petrol brut iranian.

47 În această privință, este necesar să se arate că, nici în înscrisuri și nici în cadrul procedurii orale, Consiliul nu a invocat afirmații concrete sau probe prin care să încerce să dovedească temeinicia motivelor potrivit cărora reclamanta ar ajuta entități terțe să încalce reglementarea aplicabilă sau ar susține guvernul Iranului, servind ca intermediară pentru plățile legate de afaceri cu petrol iranian. În aceste împrejurări, motivele amintite, a căror temeinicie este contestată de reclamantă, nu pot justifica măsurile restrictive care o vizează.

48 În al doilea rând, reclamanta contestă faptul că este deținută sau controlată de pretinsul Sorinet Group. În acest context, Consiliul nu ar fi dovedit nici existența respectivului grup, nici faptul că exercita un control asupra reclamantei.

49 Consiliul răspunde că din elementele anexate la memoriul în apărare rezultă că, prin intermediul Sorinet Group, reclamanta este controlată de domnul Babak Zanjani, care oferă sprijin guvernului Iranului.

50 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit articolului 20 alineatul (1) litera (c) din Decizia 2010/413 și articolului 23 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul nr. 267/2012, se îngheață fondurile și resursele economice care aparțin persoanelor și entităților care oferă sprijin guvernului Iranului, precum și entităților care sunt în proprietatea lor sau sub controlul lor.

51 Prin Decizia 2012/829 și prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 1264/2012, numele domnului Zanjani a fost înscris pe lista din anexa II la Decizia 2010/413 și pe cea din anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012, în special pentru motivul că oferea sprijin guvernului Iranului.

- 52 Motivarea potrivit căreia reclamanta „face parte din grupul Sorinet, deținut și exploatat de Babak Zanjani” se referă la faptul că ea este în proprietatea acestuia din urmă sau se află sub controlul său, în conformitate cu criteriul amintit la punctul 50 de mai sus.
- 53 În aceste împrejurări, este necesar să se examineze elementele prezentate de Consiliu pentru a verifica dacă ele permit să se concluzioneze că reclamanta era în proprietatea domnului Zanjani sau se afla sub controlul lui la momentul adoptării actelor atacate.
- 54 *Primo*, în această privință, rezultă dintr-o relatare a unei agenții de presă tadjice că, în anul 2011, Arzish, societate-mamă a reclamantei, a fost transformată într-o bancă denumită Kont Bank Investment.
- 55 *Secundo*, potrivit unui extras de pe site-ul internet al Kont Bank Investment, aceasta din urmă era deținută de societatea turcă Kont Kozmetik ve Diş Ticaret Limited Şirketi.
- 56 *Tertio*, rezultă dintr-un extras de pe site-ul internet al Kont Kozmetik ve Diş Ticaret Limited Şirketi că aceasta face parte din Kont Group, care include societăți active în domeniul turismului și al serviciilor financiare.
- 57 *Quarto*, extrasul de pe site-ul internet al Sorinet Group, pe de o parte, precizează că domnul Zanjani este la conducerea acestuia din urmă și, pe de altă parte, identifică reclamanta, societatea-mamă a acesteia, Kont Bank Investment, precum și alți membri ai Kont Group ca făcând parte din Sorinet Group.
- 58 În aceste împrejurări, este necesar să se concluzioneze că elementele prezentate de Consiliu indică cel puțin o relație de control între domnul Zanjani și reclamantă, prin intermediul Kont Kozmetik ve Diş Ticaret Limited Şirketi și al Kont Bank Investment.
- 59 În plus, în măsura în care aceste elemente provin de pe site-urile internet ale unei agenții de presă și ale societăților vizate înseși, trebuie să li se recunoască o forță probantă suficientă.
- 60 Reclamanta susține în această privință și că Consiliul nu a dovedit existența unei entități denumite Sorinet Group.
- 61 Ținând seama de elementele prezentate de Consiliu, trebuie să se constate însă că denumirea în discuție este utilizată efectiv în mod public pentru identificarea diferitor societăți controlate sau deținute de domnul Zanjani. În plus, chiar presupunând că denumirea amintită nu corespunde unei structuri juridice concrete și precise, această împrejurare este inoperantă în ceea ce privește existența unei legături între domnul Zanjani și reclamantă, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 53-59 de mai sus.
- 62 Având în vedere tot ceea ce precedă, trebuie să se concluzioneze că în mod întemeiat Consiliul a constatat că reclamanta era în proprietatea domnului Zanjani sau se afla sub controlul acestuia. În măsura în care rezultă din cuprinsul punctelor 50-53 de mai sus că motivul invocat este suficient în sine pentru a justifica măsurile restrictive care o vizează pe reclamantă, trebuie să se respingă primul motiv.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, a dreptului la apărare al reclamantei și a dreptului său la protecție jurisdicțională efectivă

- 63 Reclamanta susține că Consiliul a încălcat obligația de motivare, dreptul său la apărare și dreptul său la protecție jurisdicțională efectivă.

- 64 În primul rând, ea precizează că motivele reținute în privința sa sunt prea succinte pentru respectarea obligației de motivare, astfel încât este imposibil să se stabilească dacă măsurile restrictive care o vizează sunt fondate. În special, Consiliul nu ar fi arătat situațiile specifice în care ea ar fi încălcat reglementarea aplicabilă sau ar fi oferit sprijin guvernului Iranului și nici nu ar fi precizat natura pretensei sale relații cu Sorinet Group.
- 65 În al doilea rând, în pofida solicitărilor explicite, reclamanta nu ar fi obținut din partea Consiliului probe sau documente care să susțină afirmațiile reținute în privința sa.
- 66 În al treilea rând, încălcările sus-menționate ar implica și încălcarea dreptului său la protecție jurisdicțională efectivă.
- 67 Consiliul contestă temeinicia argumentelor reclamantei, admițând totodată că cererea de acces la dosar a acesteia este în curs de examinare.
- 68 Cu titlu introductiv, trebuie remarcat că critica reclamantei potrivit căreia Consiliul i-a încălcat dreptul la protecție jurisdicțională efectivă nu este susținută de argumente specifice, ci se limitează să facă trimitere la argumentele expuse în cadrul celorlalte critici. În aceste împrejurări, critica întemeiată pe încălcarea dreptului la protecție jurisdicțională efectivă nu trebuie să fie examinată separat.
- 69 În primul rând, cu privire la obligația de motivare, potrivit unei jurisprudențe constante, obligația de a motiva un act cauzator de prejudiciu, care constituie un corolar al principiului respectării dreptului la apărare, are ca scop, pe de o parte, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a afla dacă actul este bine fundamentat sau dacă este, eventual, afectat de un viciu care permite contestarea validității sale în fața instanței Uniunii și, pe de altă parte, să dea posibilitatea acestei instanțe să își exercite controlul asupra legalității actului respectiv (a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 2012, Consiliul/Bamba, C-417/11 P, Rep., EU:C:2012:718, punctul 49 și jurisprudența citată).
- 70 Motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanei interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurilor luate, iar instanței competente să își exercite controlul (a se vedea Hotărârea Consiliul/Bamba, punctul 69 de mai sus, EU:C:2012:718, punctul 50 și jurisprudența citată).
- 71 În măsura în care persoana în cauză nu dispune de dreptul de a fi ascultată anterior adoptării unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor, respectarea obligației de motivare este cu atât mai importantă cu cât constituie unica garanție care îi permite persoanei interesate, cel puțin după adoptarea acestei decizii, să se prevaleze în mod util de căile de atac pe care le are la dispoziție pentru a contesta legalitatea deciziei respective (a se vedea Hotărârea Consiliul/Bamba, punctul 69 de mai sus, EU:C:2012:718, punctul 51 și jurisprudența citată).
- 72 În consecință, motivarea unui act al Consiliului prin care se impune o măsură de înghețare a fondurilor trebuie să identifice motivele specifice și concrete pentru care Consiliul consideră, în exercitarea puterii sale de apreciere discreționare, că persoana interesată trebuie să facă obiectul unei astfel de măsuri (a se vedea Hotărârea Consiliul/Bamba, punctul 69 de mai sus, EU:C:2012:718, punctul 52 și jurisprudența citată).
- 73 Cu toate acestea, motivarea impusă de articolul 296 TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și contextului în care actul a fost adoptat. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul destinatarilor sau al altor persoane vizate în mod direct și individual de actul respectiv de a primi explicații. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care caracterul suficient al unei motivări trebuie apreciat nu numai prin prisma modului

de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea Hotărârea Consiliul/Bamba, punctul 69 de mai sus, EU:C:2012:718, punctul 53 și jurisprudența citată).

- 74 În special, un act cauzator de prejudiciu este suficient motivat atunci când intervine într-un context cunoscut de persoana interesată, care îi permite acesteia să înțeleagă semnificația măsurii luate în privința sa (a se vedea Hotărârea Consiliul/Bamba, punctul 69 de mai sus, EU:C:2012:718, punctul 54 și jurisprudența citată).
- 75 În speță, trebuie amintit că Consiliul a reținut următoarea motivare împotriva reclamantei:
- „Banca de investiții First Islamic (FIIB) oferă asistență anumitor entități desemnate în a încălca dispozițiile regulamentului UE privind Iranul și sprijin financiar guvernului Iranului. FIIB face parte din grupul Sorinet, deținut și exploatat de Babak Zanjani. Este utilizată pentru a dirija plățile legate de afaceri cu petrol iranian.”
- 76 Trebuie de asemenea să se arate că s-a constatat la punctul 47 de mai sus că motivele potrivit cărora reclamanta ar ajuta entități terțe să încalce reglementarea aplicabilă, ar susține guvernul Iranului sau ar servi ca intermediară pentru plățile legate de afaceri cu petrol iranian nu pot justifica măsurile restrictive care o vizează. În aceste împrejurări, nu mai este necesar să se verifice dacă Consiliul a respectat obligația de motivare în măsura în care sunt vizate susținerile respective.
- 77 În ceea ce privește motivul referitor la legăturile dintre reclamantă și domnul Zanjani, motivarea furnizată este suficientă, întrucât Consiliul a identificat grupul prin intermediul căruia se consideră că reclamanta este deținută sau controlată. Astfel, după cum o demonstrează argumentația reclamantei prezentată în cadrul primului motiv, aceasta din urmă a fost în măsură să critice temeinicia susținerii amintite prin contestarea existenței Sorinet Group și prin invocarea faptului că era deținută de o societate tadjică. De asemenea, Tribunalul a putut să se pronunțe în privința respectivului motiv.
- 78 În consecință, este necesar să se respingă critica întemeiată pe încălcarea obligației de motivare în măsura în care se referă la motivul privind legăturile dintre reclamantă și domnul Zanjani.
- 79 În al doilea rând, în ceea ce privește accesul la dosar, trebuie amintit că, atunci când au fost comunicate informații suficient de precise, care permit entității interesate să își prezinte în mod util punctul de vedere asupra elementelor incriminatoare pe care i le impută Consiliul, principiul respectării dreptului la apărare nu implică obligația acestei instituții de a permite în mod spontan accesul la documentele conținute în dosarul său. Numai la cererea părții interesate Consiliul este obligat să permită accesul la toate documentele administrative neconfidențiale privind măsura în cauză (a se vedea Hotărârea din 6 septembrie 2013, Bank Melli Iran/Consiliul, T-35/10 și T-7/11, Rep., EU:T:2013:397, punctul 84 și jurisprudența citată).
- 80 În această privință, în lipsa unui termen exact stabilit de reglementarea aplicabilă, trebuie să se considere că Consiliul este obligat să dea accesul la documentele în cauză într-un termen rezonabil (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 septembrie 2013, Bank Kargoshaei și alții/Consiliul, T-8/11, EU:T:2013:470, punctul 93). În aceste condiții, în cadrul examinării caracterului rezonabil al termenului scurs, trebuie să se țină seama de faptul că, în măsura în care persoana sau entitatea în cauză nu dispune de dreptul de a fi ascultată anterior înscrierii inițiale a numelui său pe listele persoanelor și entităților vizate de măsurile restrictive, accesul la dosar menționat la punctul 79 de mai sus constituie o primă oportunitate pentru aceasta de a lua cunoștință de documentele avute în vedere de Consiliu în susținerea înscrierii respective și că, în consecință, acest termen prezintă un interes particular pentru apărarea sa.
- 81 În speță, reclamanta a solicitat accesul la dosar la 25 februarie 2013.

- 82 Consiliul a anexat, desigur, la memoriul în apărare, deus la 4 iunie 2013, documente privind legăturile dintre reclamantă și domnul Zanjani, care au fost transmise reclamantei în cadrul prezentei proceduri. Consiliul nu pretinde însă că transmiterea acestor documente constituie un răspuns la cererea de acces la dosarul reclamantei. De asemenea, scrisoarea Consiliului din 14 martie 2014 constituie un răspuns la cererea de reexaminare formulată de reclamantă, dar nu constituie un răspuns la cererea sa de acces la dosar.
- 83 În consecință, și ținând seama de răspunsul Consiliului la o întrebare orală adresată de Tribunal, trebuie să se considere că, la data ședinței din 10 decembrie 2014, și anume la mai mult de 19 luni după ce a fost formulată, Consiliul nu răspunsese la cererea de acces la dosar formulată de reclamantă. Prin urmare, este necesar să se concluzioneze că Consiliul a încălcat în această privință dreptul la apărare al reclamantei.
- 84 În ceea ce privește consecințele încălcării, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, lipsa comunicării sau comunicarea tardivă a unui document pe care s-a întemeiat Consiliul pentru a adopta sau pentru a menține măsurile restrictive care vizează o entitate nu constituie o încălcare a dreptului la apărare care să justifice anularea actelor vizate decât dacă se face dovada faptului că măsurile restrictive în cauză nu ar fi putut fi adoptate sau menținute în mod legal dacă documentul necomunicat ar fi trebuit înlăturat ca element incriminator [Hotărârea Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 79 de mai sus, EU:T:2013:397, punctul 100, și Hotărârea din 6 septembrie 2013, Persia International Bank/Consiliul, T-493/10, Rep., (Extras), EU:T:2013:398, punctul 85].
- 85 În speță, pe de o parte, adoptarea Deciziei 2012/829 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1264/2012 nu se bazează pe niciun alt document comunicat reclamantei într-un termen rezonabil după adoptarea lor. Prin urmare, lipsa accesului la dosar implică faptul că Decizia 2012/829 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 1264/2012 trebuie anulate.
- 86 Pe de altă parte, adoptarea deciziei de menținere a fost precedată de transmiterea către reclamantă a documentelor anexate la memoriul în apărare, referitoare la legăturile dintre reclamantă și domnul Zanjani. Or, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 48-62 de mai sus, aceste documente dovedesc corespunzător cerințelor legale temeinicia unui motiv care justifică în sine măsurile restrictive care vizează reclamanta.
- 87 Prin urmare, încălcarea dreptului de acces la dosar al reclamantei nu justifică anularea deciziei de menținere.
- 88 Ținând seama de toate cele de mai sus, al doilea motiv trebuie să fie admis în ceea ce privește Decizia 2012/829 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 1264/2012 și trebuie să fie respins în ceea ce privește decizia de menținere.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității

- 89 Reclamanta susține că măsurile restrictive care o vizează încalcă principiul proporționalității. În primul rând, ea invocă în această privință Hotărârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia (C-402/05 P și C-415/05 P, Rep., EU:C:2008:461), din care ar rezulta că încălcarea respectivului principiu rezultă din încălcarea drepturilor sale procedurale, invocată în cadrul celui de al doilea motiv.
- 90 În al doilea rând, măsurile restrictive ar avea un impact semnificativ asupra activităților și a reputației reclamantei, întrucât acestea o împiedică să desfășoare o activitate economică, cauzându-i un prejudiciu. Or, astfel de consecințe ar fi disproportionale, din moment ce măsurile în discuție nu au o legătură rațională cu obiectivul urmărit de Consiliu, întrucât acesta din urmă nici nu a identificat, nici nu a dovedit o activitate reprehensibilă la care ar fi participat reclamanta.

- 91 Consiliul contestă temeinicia argumentelor reclamatei.
- 92 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, în măsura în care Decizia 2012/829 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 1264/2012 au fost anulate în cadrul celui de al doilea motiv, este necesar să se examineze prezentul motiv numai în ceea ce privește decizia de menținere.
- 93 Referitor, în această privință, la primul argument al reclamantei, din cuprinsul punctelor 84, 86 și 87 de mai sus rezultă că încălcarea dreptului de acces la dosar relevată de Tribunal nu justifică anularea decizie de menținere. În aceste împrejurări, teza susținută de reclamantă, potrivit căreia încălcarea drepturilor sale procedurale ar determina o încălcare a principiului proporționalității, nu poate, nici ea, să conducă la anularea deciziei menționate.
- 94 În ceea ce privește al doilea argument al reclamantei, trebuie amintit că, în temeiul principiului proporționalității, care face parte dintre principiile generale ale dreptului Uniunii, legalitatea interzicerii unei activități economice este subordonată condiției ca măsurile de interdicție să fie adecvate și necesare realizării obiectivelor urmărite în mod legitim prin reglementarea în cauză, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconveniente cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (a se vedea Hotărârea Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 79 de mai sus, EU:T:2013:397, punctul 179 și jurisprudența citată).
- 95 În speță, pe de o parte, din analiza realizată la punctele 48-62 de mai sus rezultă că în mod întemeiat Consiliul a concluzionat că reclamanta era o entitate controlată de domnul Zanjani, care a fost el însuși identificat ca fiind o persoană care oferea sprijin guvernului Iranului. În aceste împrejurări, adoptarea măsurilor restrictive care o vizează pe reclamantă corespunde obiectivului urmărit de Consiliu, și anume lipsirea guvernului Iranului de sursele sale de venituri pentru a-l constrânge să înceteze proliferarea nucleară din lipsa unor resurse financiare suficiente.
- 96 Pe de altă parte, deși reclamanta susține că măsurile au avut un impact semnificativ asupra activităților sale și a reputației sale, întrucât acestea o împiedică să desfășoare o activitate economică, ea nu a prezentat elemente concrete privind restricțiile sau prejudiciile pe care le-a suferit efectiv. Existența unui prejudiciu substanțial este chiar improbabilă, dat fiind că o societate tadjică este acționarul unic al reclamantei și că, potrivit propriilor afirmații, ea se concentrează pe proiecte de investiții în Malaysia.
- 97 În orice caz, nu se poate exclude ca dreptul de proprietate al reclamantei și libertatea sa de a desfășura o activitate economică să fie restrânse într-o anumită măsură prin măsurile restrictive în discuție, din moment ce ea nu poate în special să dispună de fondurile sale situate eventual pe teritoriul Uniunii sau deținute de resortisanții săi și nici să transfere fonduri spre Uniune, cu excepția unor autorizații speciale. De asemenea, măsurile restrictive care o vizează pe reclamantă pot, după caz, să suscite clienților și partenerilor comerciali o anumită neîncredere în privința sa.
- 98 Cu toate acestea, din jurisprudență reiese că drepturile fundamentale invocate de reclamantă, și anume dreptul de proprietate și dreptul de a exercita o activitate economică, nu sunt prerogative absolute și că exercitarea lor poate face obiectul unor restricții justificate de obiective de interes general urmărite de Uniune. Astfel, orice măsură restrictivă economică sau financiară presupune, prin definiție, consecințe care afectează dreptul de proprietate și libera exercitare a activităților profesionale, cauzând astfel prejudicii unor părți a căror răspundere în privința situației care a condus la adoptarea măsurilor în cauză nu a fost stabilită. Importanța obiectivelor urmărite de reglementarea în litigiu este de natură să justifice consecințele negative, chiar considerabile, pentru anumiți agenți economici (a se vedea Hotărârea din 9 iulie 2009, Melli Bank/Consiliul, T-246/08 și T-332/08, Rep., EU:T:2009:266, punctul 111 și jurisprudența citată).

- 99 În speță, dată fiind importanța primordială a menținerii păcii și securității internaționale, inconveniente cauzate reclamantei nu sunt disproportionale în raport cu obiectivele urmărite. Aceasta este situația cu atât mai mult cu cât, pe de o parte, restricțiile privesc cel mult o parte a activelor reclamantei și, pe de altă parte, Decizia 2010/413 și Regulamentul nr. 267/2012 prevăd anumite excepții care permit în special entităților vizate de măsurile de înghețare a fondurilor să facă față cheltuielilor esențiale.
- 100 În aceste împrejurări, al treilea motiv trebuie respins.
- 101 Ținând seama de tot ceea ce precedă, trebuie, pe de o parte, să se anuleze Decizia 2012/829 și Regulamentul de punere în aplicare nr. 1264/2012 și, pe de altă parte, să se respingă acțiunea în măsura în care este îndreptată împotriva deciziei de menținere.
- 102 În plus, este necesar să se arate că decizia de menținere nu este un simplu act confirmativ, ci constituie o decizie autonomă, adoptată de Consiliu în urma reexaminării periodice prevăzute la articolul 26 alineatul (3) din Decizia 2010/413 și la articolul 46 alineatul (6) din Regulamentul nr. 267/2012. În aceste împrejurări, deși anularea Deciziei 2012/829 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1264/2012 implică anularea înscrierii numelui reclamantei pe lista din anexa II la Decizia 2010/413 și pe cea din anexa IX la Regulamentul nr. 267/2012 pentru perioada anterioară adoptării deciziei de menținere, ea nu este, în schimb, de natură să pună în discuție legalitatea aceleiași înscrieri pentru perioada ulterioară respectivei adoptări.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 103 Potrivit articolului 134 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, în cazul în care părțile cad fiecare în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată. Totuși, în cazul în care împrejurările cauzei justifică acest lucru, Tribunalul poate decide ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, o parte să suporte o fracțiune din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte. În speță, trebuie să se decidă că fiecare parte suportă jumătate din propriile cheltuieli de judecată, precum și jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de cealaltă parte.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

1) Anulează în măsura în care privesc First Islamic Investment Bank Ltd:

- **punctul I din anexa la Decizia 2012/829/PESC a Consiliului din 21 decembrie 2012 de modificare a Deciziei 2010/413/PESC privind adoptarea de măsuri restrictive împotriva Iranului;**
- **punctul I din anexa la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1264/2012 al Consiliului din 21 decembrie 2012 privind punerea în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 267/2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului.**

2) Respinge acțiunea cu privire la restul motivelor.

- 3) First Islamic Investment Bank suportă jumătate din propriile cheltuieli de judecată, precum și jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de Consiliul Uniunii Europene. Consiliul suportă jumătate din propriile cheltuieli de judecată, precum și jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de First Islamic Investment Bank.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 22 septembrie 2015.

Semnături